

Magnus Jansson  
Magnus Opus

VII. Juli

1/7 2008, drama:

Alla de stränga reglerna

Roller: Hjälten, Hjältinnan, Skurken, Fadern, Modern, Läkaren

*Scenen: En teaterscen med blandade kulisser. De är målningar från olika tider och föreställer olika landskap – stad och land om vartannat. Karaktärerna står i rad vända mot publiken som när de tackar efter föreställningen.*

Fadern: Det är så här vi har det.

Hjälten: Det är det här vi har.

Hjältinnan: Ja, här är vi.

Skurken: Vi kommer inte ut! Vi är instängda här.

Modern: Såja, det är väl inte så illa här?

Läkaren: Det här är bara ett fall bland andra fall. Det här är fallet för oss.

1/7 2008, roman:

/---/

Vem spände ut alla halsbanden? Nikodemus kliade sig förvirrat i sitt stora hårsvall. Det hade aldrig fallit honom in att någon skulle kunna stjäla av honom där han satt, dag efter dag, vid sidan av den stora boulevarden. Ännu mindre kunde han föreställa sig att någon i smyg skulle försöka sabotera hans affärer på ett så egendomligt sätt. Det var obegripligt. Han tog upp ett av de nya halsbanden och tummade förstrött i tur och ordning på de små pärlorna och lät dem sedan löpa ned mellan den andra handens pek- och långfingrar. Guld och svart var hans favoritfärger och det var nästan uteslutande dem han komponerade sina smycken av.

Pärlornas storlek och form varierade förstås, men svarta eller guldfärgade var de nästan alltid.

/---/

1/7 2008, diktsamling:

### I trädgården

Jag föreställer mig att orden ska komma droppande, som ett pärlband av meningsfullheter. Alla inneslutna och samtidigt länkade till varandra i en naturlig kedja.

### På torget

Här ser man himlen, men den är svart på grund av alla stadens ljus. Det tickar – tid och pengar.

### I skoaffären

Man längtar intensivt ut. Det är den mest onaturliga av affärer: Skor är rörelse. De blir obegripliga där de står blickstill, en av varje sort. De skrämmer bort kunderna med sin enfald.

2/7 2008, drama:

Han dödar flugor med säkerheten hos en sömngångare

Roller: Berättaren, flugor, Han

*Scenen: Det är ett konstgalleri. Kvällen efter vernissage. Det står skålar med jordnötter överallt och övergivna vin-plast-muggar. Ett ensamt askfat står och stinker på ett runt kafébord. Flugor överallt. En man sitter på en stol och stirrar tomt framför sig.*

Berättaren: Det såg lovande ut, det gjorde det. Helskotta också, vilken fin konst han levererade den här gången! Nu sitter han där och är trött. Ingen bryr sig om honom längre, trots allt. Sorgligt.

2/72008, roman:

/---/

Han dödar flugor med säkerheten hos en sömngångare. En, två, tre: Pang, pang, pang. Jag tror aldrig jag har sett något liknande i hela mitt liv.

/---/

2/7 2008, diktsamling:

Han dödar

Han dödar flugor

Han dödar flugor med en sömngångares

Han dödar flugor med en sömngångares sömnighet

\*

Han dödar flugor med säkerheten hos en sömngångare.

\*

Han dödar säkert flugor. Med en sömngångare.

3/7 2008, drama:

Samtal mellan Vinterfågeln och Sommarfågeln

Roller: Vinterfågeln, Sommarfågeln

*Scenen: Fönsterblecket*

Sommarfågeln: Såg du sädesärlan när den flög in i fönsterrutan och dog idag?

Vinterfågeln: Nej, vad säger du! Dog den verkligen? Stackare!

Sommarfågeln: Tycker du synd om den?

Vinterfågeln: Ja, det är klart att jag gör.

Sommarfågeln: Jag tycker att den får skylla sig själv. Är man så dum så att man flyger rakt in i en fönsterruta så får man skylla sig själv. Det skulle jag göra.

Vinterfågeln: Vadå? Flyga in i ett fönster?!

Sommarfågeln (suckar): Nej, skylla mig själv förstås!

Vinterfågeln: Det skulle du ju inte kunna om du var död.

/---/



3/7 2008, roman:

## Bensinstaden

### Kapitel ett

Det var poliser överallt när Blanche kom ut genom porten samma morgon som det skulle komma svalor enligt kalendern (som mormor alltid hade uppsatt ovanför sin byrå i sängkammaren) och samma morgon som hon skulle gå till tandläkaren och laga sin första tand. Poliserna rusade omkring och Blanche tänkte att de nog letade efter en tjuv – det var ungefär så långt hennes nioåriga erfarenhet och fantasi kunde leda henne.

/---/

3/7 2008, diktsamling:

Låt allt bero  
din tjocka ko.  
Nej, vila nu  
ni unga tu.

\*

Vem söker en mössa  
och skjuter med bössa?  
En mage så stor  
råmar som kor:  
ett burrikt hår,  
två feta lår  
och en uniform  
från Benidorm.

\*

Ta seden dit du går,  
så får du färre sår.

Ta saken i egna händer,  
så skadar du inga änder.

Ta i betraktande  
ett beaktande.

Ta sen i trä  
och sjung: Hä, hä!

4/7 2008, drama:

Kontroll av 'egentligen' i en hamn nära dig

Roller: Polismästare Jetundraievsky, hemmadottern Marynja Stricktoslavskiy, en hund, två ankor.

*Scenen: På jägmästare Stricktoslavskiys gårdsplan. Polismästaren kommer gående uppför vägen mot boningshuset. Hemmadottern Marynja väntar på trappan. Hon lutar axeln och huvudet mot en trappstolpe. Man hör vågbrus, men ser inget vatten. Det står en blå urna med blommor på var sida om trappan. Solsken och lövskugga. På gräset bredvid trappan ligger en hund och dåsar i skuggan. Två ankor äter ur en skål på den andra sidan – i solen.*

/---/

4/7 2008, roman:

/---/

Trots att hon fortfarande kände sig ledsen kunde hon inte låta bli att undra hur det skulle gå för den vackra damen som poliserna så bryskt hade tvingat med sig. Det föll henne inte för en sekund in att den vackra damen kunde vara en tjuv och att jakten på det sättet hade nått sitt lyckliga slut.

/---/

4/7 2008, diktsamling:

Ett tecken på att man blivit ohjälpligt vuxen  
är att man måste se väderprognoser hela tiden,  
helst femdygns – flera gånger per dygn.

\*

Det måste finnas en plan och en strategi –  
och en kontroll av egentligen.

\*

Det kan vara helt avhängigt allting. Någon  
kan vara beroende av en när som helst.

Nu  
till exempel: Jag är alldeles ensam och ändå  
kommer det inte att dröja länge förrän jag måste  
ingripa. Mot eller för eller med någonting.

Ja,  
det är i sanning tid att se väderprognosen en gång till.

5/7 2008, drama:

Unga döda i Heby kommun

Roller: H, M, berättaren

*Scenen: En solig skogsbacke i utkanten av norra utfarten. Det är tidig morgon. H och M sitter bredvid varandra.*

berättaren:

Nu är vi här  
vid Upplands rörliga  
gräns. De unga  
döda stryker  
med handen över  
fjolårsbarren under  
enarna i denna  
högst verkliga och  
ljusa trakt. Här  
ligger ljus och skugga  
så nära varandra  
att det gör ont  
i minnet.

H: Vi finns i minnet och i verkligheten. Tränger oss på och upptar en varsin plats. Vad är det som måste göra på sig för att vi ska kunna finnas till?

M: Vem är *du* egentligen? Vad har *du* med *mig* att göra? Jag är sedan länge redan två. Vi brottas med varandra. Vi jagar varandra. Kors och tvärs i raseri.

H: Jag kunde inte springa alls egentligen. Men ibland så kunde jag inte låta bli. Mina kompisar kunde och då måste ju jag också...

M: Jag ville vara elak! De här barren sticks!

H: Om man stryker lagom hårt över dem så är de mjuka. Känn! Men tar man i för hårt så sticks de, det är klart.

5/7 2008, roman:

/---/

Vad är dt som inte fungerar här i världen? Vattenkokaren? Den stora, universella vattenkokaren? Eller är det dammsugaren? Den stora, universella dammsugaren? Eller, kanske: Diskmaskinen, den stora, universella?

/---/

5/7 2008, diktsamling:

Destruktion av 'egentligen'

I.

E –  
gent - , - ligen

II.

Negil.  
Teng.  
E.

III.

Det kom åtminstone ett  
'egentligen' i Sundsvall.

Jag minns inte om det var

Håkan Hellström, jag tror  
det var han. Nu somnar

vi och under tiden de-  
konstrueras 'egentligen'.

Men som Fenix, imorgon  
stiger det upp igen.

(Det finns så mycket annat  
att skriva om. Jag ska verk-

ligen försöka.)



6/7 2008, drama:

Hundbiten

Roller: Kapellmästaren som kallas "Slagrutan", en vän till "Slagrutan", en servitris

*Scenen: Ett nattöppet ölkafé någon gång i början av 60-talet. Klockan är 03.30. "Slagrutan" och hans vän sitter vid ett bord med varsin öl. Servitrisen går omkring i lokalen och städar upp.*

Vännen: Nej, så enkelt kan det inte vara! Hör du vad jag säger? Jag ska berätta en historia för dig som visar hur komplicerat det egentligen är. ("Slagrutan" ser trött ut, men man ser att han lyssnar ganska uppmärksamt till vännens historia)

Det var en gång en man, närmare bestämt en kusin till min farbror i Orrbacken, och han råkade ut för flera hårda slag samtidigt. Han hade varit gift i tjugo år med en kvinna som plötsligt började bedra honom med hans bästa vän. Ungefär samtidigt – inom ett år – dog hans båda föräldrar och ett av hans syskon. Och inte nog med det: Han förlorade också sitt arbete – på ett litet plåtslageri – (Nilssons – om du känner till det?)

Min farbror berättade historien för mig och om man får tro honom så var det märkliga att mannen liksom "levde upp" av alla sina sorger och bekymmer! Han hade alltid varit en melankoliker som folk undvek att prata med. Men genom de olika olyckor han råkade ut för kom han i kontakt med nya människor och de liksom kompenserade för alla förluster. Mannen i berättelsen blev spännande och spirituellt av sina motgångar. Jag menar att så kan det också gå. Nu är han omgift och har fått en annan syn på livet.

Slagrutan: Det var som fan!

/---/

6/7 2008, roman:

/---/

Bäst som han satt och funderade över vad han skulle göra nu när pengarna var slut, öppnades dörren och en herre med hög svart hatt skred in i lokalen. "En präst" var hans första tanke, "eller kanske en jurist".

/---/

6/7 2008, diktsamling:

Jag har ett nytt projekt på gång,  
det gäller något mycket viktigt.

Att teckna ned varenda gång  
som någon skriver eller säger

det hemska ord som ständigt åter-  
kommer. "Egentligen" – så lyder det.

\*

Bara idag så har jag sett det  
ett antal gånger – utstrött över

dygnets timmar.

\*

Jag tycker att vi borde bilda  
en liga som till uppgift har

att snärja den som säger det  
i revor doppade i gift.

Ett gift så starkt och skräckin-  
jagande, att ingen mer vill säga

ordet.

7/7 2008, drama:

”Dansa politik”

Roller: En zuluynpling, en öbo, en mangoodlare.

*Scenen: Ett stort, för att inte säga enormt, vetefält i Kanada. Året är 1968. Rollerna bara står mitt i fältet.*

En zuluynpling: Gud vad jag är trött på det här! Hela idén med projektet ”dansa politik” är förfelad. Jag menar: Vem är intresserad av att komma hit ut till den mest ocentrala plats som finns i hela i-världen för att dansa och samtidigt diskutera globala frågor med oss. Vi har tänkt helt fel. Det måste finnas ett bättre sätt.

En öbo: Säger du det... Jo; jag är böjd att hålla med dig. Det var länge sedan jag hade så, låt oss säga, *tråkigt*.

En mangoodlare: Jag tycker att ni överdriver en smula ändå. Det gäller att försöka se det positiva i varje situation. Och tänk tillbaka på när vi började med det här. Vilken glädje! Visserligen kan man säga att vi just *nu* befinner oss i en smått bisarr situation. Men! Hur ofta händer inte det i en människas liv? Det är inget konstigt med det. Tänk också på att det där idéerna och inte individerna som är historiens verkliga aktörer.

/---/

7/7 2008, roman:

/---/

När tåget närmade sig Vitebsk hade det blivit nästan outhärdligt varmt. ”Måsarna och råttorna och alla andra djur XXX att smälla av och falla döda ner” sade kvinnan med det röda hucket. Hon fortsatte att pilla sig nervöst i mungipan med sin smutsiga näsduk och Hans kände att han inte skulle stå ut länge till i hennes sällskap.

/---/

7/7 2008, diktsamling:

En gyllene bildatlas

I.

Trots att det är för tidigt  
för barnbarn fick jag sjunga

Internationalen idag för en  
som är liten. Jag hade glömt

hur tunga, varma och segsövda  
de är i tvåårsåldern.

II.

Att jag aldrig vetat hur viktigt  
det är att lägga någons armar rätt.

Att varje kroppslig rörelse  
kan vara ett projekt.

III.

En karusell som är en kanon.  
Ett tillfälle att tappa kontrollen  
för en sekund. Det kostar tre  
kronor för tio gånger. Och allt  
som man säger är infärgat av  
det som någon sagt tidigare. (Det  
är den riktiga definitionen av tid.)

8/7 2008, drama:

Kanske så skiter jag i genrererna...

Rollerna: Jag och ev. några röster.

*Scenen: Ett väldigt långt bord med rutig vaxduk*

Jag: Vi sitter här: jag, min mamma, min (vad ska man kalla henne) ”sambo”, och två systrar.  
En tredje syster har gått och lagt sig för hon är sjuk. Obotligt sjuk.

/---/

8/7 2008, roman:

/---/

Det är sent nu. Men vi fortsätter att hålla ”fanan högt”. De andra spelar kort och jag skriver. Jag tror att min syster som är sjuk ligger och lyssnar. Och jag tror att hon njuter av att vara med oss trots att det verkar lite omöjligt. Jag skriver ”*lite* omöjligt” eftersom det har visat sig gå ganska lätt. Hon kan inte prata nästan alls, men vi har lärt oss hur hon vill ha det.

/---/



8/7 2008, diktsamling:

I.

Finns fetma hos ödlorna?  
Finns det försäkringar att teckna  
mot klantiga och sårande repliker?

II.

Det är spader i spelet. Jag menar:  
Det är inte roligt att såra den

man älskar. Men ändå gör man  
det titt som tätt. Alltså: Kan

man få ersättning om man  
är försäkrad?

III.

Det finns verkligen en varats olidliga lätthet.  
Olidlig är den. (Ljuger jag nu?)

9/7 2008, drama:

Fyra hundra ”jag tar det” – i väntan på en urladdning – jag är alltid arg

Roller: Björnen, Rävén, Järven, Älgen, Rådjuret, Haren, Ugglan.

*Scenen: En glänta i skogen. Natt. (Djuren är samlade i ring.)*

Björnen: Jag tror minsann att vi har det trevligt tillsammans. Det är inte något man kan ta för givet, med tanke på sällskapet.

Älgen: Du och jag är kanske de mest robusta i sällskapet. Även om det skulle ”spåra ur”, som man säger, så skulle vi ha goda chanser att klara oss.

Haren: Ja, men tänk på mig. Jag klarar inte någon mer urladdning. Kanske.

/---/

9/7 2008, roman:

Det finns gränser. Vi kokar köttet. Håll i dig nu! Vilka helvetes problem.

/---/

9/7 2008, diktsamling:

I.  
Fläskkarré. Det säger min syster.

II.  
Braja. Det säger pappa.

III.  
Svinrumpa. Det säger min älskade.

10/7 2008, drama:

Pokemon-assistenterna

Roller: Charmeleon, Ponyta, Charmander och själva "pokemonuppgiften".

*Scenen: Godnattdags.*

/---/

10/7 2008, roman:

/---/

Gäddslem, har inte det någon magisk funktion? Det har jag precis för mig att det har. Hela världen kanske består av gäddslem. Det kanske är själva ursubstansen?

/---/

10/7 2008, diktsamling:

I.

Nu brinner det inte längre.  
Veden glöder, smälter. Det blir  
en överjordiskt jämn ström  
av värme.

II.

Alla de olika älskade sover  
eller håller på att somna. Och  
sommarnatten är svinkall.

III.

Vi triumferar på vårt bakvända sätt:  
Allt går förlorat och vi fortsätter  
att skratta. Men nu blev det tyst.

11/7 2008, drama:

Vaniljbilen – en tragikomisk opera

Roller: Kvinnan (berättaren), Husvärden, tonårsflickan, Mannen (hennes make), kioskägaren.

*Scenen: En park i stadens centrum. Augustikväll. Månsken och en ljum luft*

Kvinnan:

Låt mig berätta,  
berätta hur det är.  
Jag börjar framifrån  
som seden är.

Kom hit och fyll  
mitt liv med mening.  
Oh, ljuva sensommar  
kom hit och fyll.

Jag vet det sitter  
en trast på varje gren.  
På varje gren som ingen ser.

Jag ska berätta om en oro  
som fyller mig alltmer  
för varje dag som går.

Han kommer hem varenda  
kväll – men blicken är  
så konstigt kall.

Vad har jag gjort  
med allt som var  
vår goda tid?

Tonårsflickan: (in)

Vad har du gjort i alla år?  
Vem har du skyddat?

Kvinnan: (förskräckt)

Vad nu?! Vad hör jag?  
Är det en ande  
som talar här?                    /---/



11/7 2008, roman:

/---/

Det måste finnas ett säkerhetsavstånd. Det förstod både han och hon. Sådant här är reglerat och det brukar alltid finnas varningsskyltar som anger till exempel ett avstånd på tio meter, eller fem. Men allra oftast är det ju inte aktuellt och därför sneglar man bara lite förstrött på klisterlappen eller också bläddrar man utan att tänka i broschyren märkt: "Säkerhet ombord".

/---/

11/7 2008, diktsamling:

Det vore kanske skönt...

I.

Att sova. Att falla ut från  
kyrktornet utan att slå sig.

II.

Vad ska vi göra med gubben?  
Han bara sover och sover.  
Vem ska sanda och laga  
potatissallad när *han* inte orkar  
längre?

III.

Purpurmantel. Det var så han såg  
ut när han kom hem. I full  
skrud. Det lyste om honom när  
han äntligen kom hem. Men  
han ville inte vara med längre.  
Aldrig mer vill han vara med.

IV.

Att få vila. Ja, nu får han vila.

12/7 2008, drama:

Urvaken

Roller: Delfinskötaren, tre delfiner som sakta simmar runt runt i sin bassäng.

Delfinskötaren: Jag är knappt vaken. Herregud! Jag har varit uppe sen klockan fyra i morse. Det är märkligt att jag inte bara tuppar av. Jag känner hur drömvärlden står och knackar på medvetandets dörr. Mina delfiner känner också av det och vill att jag ska sova. Sova! Vad det är gudomligt skönt att få sova. Men det här tillståndet – alldeles på gränsen – är också speciellt tycker jag. Jag ser andra färger. Kanske är det själva urfärgerna? De som fanns en gång i djurvärldens barndom. När allt var havsliv.

(Under hela delfinskötarens monolog simmar delfinerna sakta och rogivande runt runt.)

/---/

12/7 2008, roman:

/---/

Vägen var inte längre asfalterad. Nu var det en grusväg och bilarna som rusade förbi skvätte upp en skur av vassa stenar som man fick försöka komma undan bäst det gick. Om mina beräkningar stämde skulle det vara ungefär tre mil till närmaste samhälle. Solen var på väg att gå ned och himlen färgades röd. Jag gick och tänkte på hur trevligt det hade varit hos mormor och morfar i alla fall. De många ledsamheter som inträffat den sista tiden kunde inte rå på den kompakta muren av lugn gemytlighet hos dem. Man kunde nästan bli irriterad och avundsjuk på det. Varför skulle vissa människor finna sig så väl till rätta här i världen, medan andra ständigt fick gå och dra på en känsla av oro och olust?

/---/

12/7 2008, diktsamling:

### Kanalbolagets jubelfest

Nu fyller AB Kanal hundra år  
och vi är många som spår  
att det blir många ytterligare år  
som kanalbolaget får!

\*

### Lovtal till träskon

Hur din klack  
aldrig sprack,  
jag säger ack,  
och ett stort tack!

\*

### Konspiration

Vi har lurat dem alla  
och därför vill vi tralla!

13/7 2008, drama:

Tre sotare

Roller: Sotare 1, Sotare 2, Sotare 2,5

*Scenen: Ett tak*

(De tre sotarna går runt och letar efter skorstenar. Men det finns inga på det här taket.)

Sotare 1: (torkar sig i pannan) Usch, så varmt det är idag!

Sotare 2: Ja, idag är det fruktansvärt varmt. Och inte finns det något vi kan göra heller. Ser ni? Det finns inga skorstenar på det här taket. Kanske borde vi *göra* en?

Sotare 2,5: I Frankrike var läget ett annat.

Sotare 1: Vi kan börja med att göra ett hål och sedan bygger vi en skorsten uppifrån. Det är originellt, eller hur?

Sotare 2: Ja, originellt och svårt...

Sotare 1: Vi försöker. Kom så mäter vi ut ett lagom stort hål. Jag har en krita här i fickan.

Sotare 2: Men hur ska vi veta vad som passar. Det kan ju vara olämpligt just under det ställe vi väljer. Det kan vara någons innertak och så förstör vi något som vi inte kan se här uppifrån.

Sotare 2,5: En mäktig rival hade den franske kungen alltjämt i Englands kung, som ägde stora besittningar i Frankrike och under 100-årskrigen sökte vinna hela landet.

Sotare 2: Jag tror inte att det går.

Sotare 1: Äsch, det är ju bara en vind under det här taket förstår du väl!

sotare 2: Ja, ja, men tänk efter! En skorsten ska ju börja med en murstock som man ska ha någon nytta av.

Sotare 1: Det är det originella i det här fallet: Här får vi en skorsten som i första hand är till för att vi, sotarna, ska ha något att göra denna varma dag, så att vi slipper känna oss överksamma och grillade.

Sotare 2: Kan man verkligen resonera på det sättet, tycker du?

Sotare 2,5: Från Medelhavets östra kust började de semitiska fenikerna omkring 1500 före Kristus sina sjöfärder. De grundade kolonier som stödjepunkter för sin handel, främst Kartago, som i sin tur blev utgångspunkt för kolonisation på Medelhavets öar och i Spanien.

Sotare 2: Jag tycker ändå att vi börjar i fel ände.

Sotare 1: (börjar rita upp en fyrkant med sin krita) Sluta sjåpa dig. Nu sätter vi igång här. Blir det bra här tror du?

Sotare 2,5: Särskilt hårt kämpade man 1860 om Kansas. ett presidentval samma år gick sydstaterna emot: de flesta av dem utträdde ur unionen och bildade en egen konfederation. Inbördeskrig utbröt.

/---/

13/7 2008, roman:

/---/

”Varför målar man strålar av ljus? Du vet, till exempel en rund gul sol och så strålar ut från den. Minsta barn gör solen på det sättet. Men det är ju bara en konvention. Solljuset har ju inte några strålar på det där sättet.” Hans bet i sitt äpple och fortsatte: ”Jag tycker det är fel. Men borde kunna hitta ett mer realistiskt sätt att återge ljuset. ”Vad du är dum ibland” sade Ylva lugnt och kastade en förstulen blick bort mot husvagnstrappan där korpralen satt och gjorde ingenting. ”Det finns ju visst tillfällen då ljuset framträder i en sådan form så att vi tycker oss se strålar.” Både hon och Hans tittade sig omkring och det var som om de, var för sig, ville se bevisen på att de hade rätt: Hans genom att konstatera att det inte fanns några strålar och Ylva genom att hitta en vinkel mot solen, eller något annat, som hon kunde peka på och säga: ”Vad var det jag sa! Se däråt – där är solstrålarna!”. Men inget hände och de förblev tysta en lång stund.

/---/



13/7 2008, diktsamling:

1.

Ingenting är för litet för att bli föremål för dikt.

Om något är litet blir det intressant i en dikt. Även om det är ointressant i sig självt.

2.

Riktigt små saker kan vara hur intressanta som helst.

3.

Dikter kan vara hur små som helst. (Men de kan också vara ointressanta.)

14/7 2008, drama:

Intressant kontroll egentligen

Roller: Kattfan, Molle (en gammal rucklare), Nagel (en filosof)

*Scenen: Det rinner vatten som delar scenens trögolv i två hälfter. Rummet är inte stort och där finns få möbler. Till vänster om vattnet sitter bara en gammal katt och stirrar. Till höger två gamla män på varsin stol, på varsin sida om ett bord. En fotogenlampa står mitt på bordet. Molle och Nagel stirrar tomt ut i luften.*

Nagel: För att nå katten måste du göra på följande vis...

Molle: Sluta! Jag orkar inte med dina teorier längre. Idag är jag dödstrött. Utarbetad. Då är det ännu värre än vanligt att lyssna på dig. Katten klarar sig väl själv. Och vill den komma över till oss så gör den det.

Nagel: (plötsligt ivrig) Du förstår inte. Det är därför du är arg. Om du bara ville lyssna så skulle du säkert förstå och känna dig mycket vederkvickt. Det är en gammal teori och inte alls min egen. Eftersom du inte kan veta vad katten tänker ta sig för så måste du handla själv. Det är ett axiom.

Molle: (med en suck) Ett axiom...

/---/

14/7 2008, roman:

/---/

”Det finns inget hopp. Det gör det inte.” Så stod det ristat i stenen. Första meningen var väl okej, jag menar: Det är en gammal sanning. Men det märkliga är den andra satsen: ”Det gör det inte”. Varför har någon för kanske tusen år sedan bemödat sig med att rista in en så redundant och talspråklig utfyllnad i sten? Det är ju bara något man säger för att lätt understryka det första.

/---/

14/7 2008, diktsamling:

1.

Sold. In i hirden.

2.

En egen stig genom landskapet!

3.

Vid stenen:

kottar, barr, solstrimmor – höst.

(löven som virvlar ibland och så stillheten. En sådan lugnande arytmi.)

15/7 2008, drama:

Ja eg fyller Hasse

Roller: En gran, En tall

*Scenen: En badplats med camping. En kall sommareftermiddag. Det blåser och solen tittar bara tillfälligtvis fram mellan molnen.*

En gran: (sjunger) Det bara fortsätter regna. Natt och dag. Jag skickar bort mina barr och drar...

En tall: (svarar sjungande) Jag kan inte sluta. Jag är redo att dra min väg jag också. Jag plockar upp dig längs vägen. Jag ser dig i ögonen och vi fortsätter tillsammans i regnet. Men vi vet inte vilken väg vi ska ta...

/---/

15/7 2008, roman:

/---/

Diocletianus ringer till oss. Hans röst är svag och man kan bara tänka sig hur svårt det är att få en kontakt över sådana avstånd! Herregud, man hör hur han svamlar trots allt brus och alla konstiga ekon. Vad är det nu då? Vad vill han här hos oss?

/---/

15/7 2008, diktsamling:

Med blicken

1.

Ovanför tolv toner, hundra grader celsius och DN:s kultursida:

Blått.

2.

Svinnet av värme som sugts  
utåt. Det är ett brus. Konstant.

3.

Hjärnan blir mer och mer en icke-  
betydelse. Ett svep:

Som tavlorna med flygfotografier av den  
egna gården.

Bleka färger.

16/7 2008, drama:

Bergslagsgubben och serievärlden

Roller: Bergslagsgubben, 91:an, Kronblom, Bamse

*Scenen: Utanför Konsum i Norberg. Det är en stekhet sommardag. Allt slokar.  
Bergslagsgubben sitter på en bänk utanför affären och känner sig gammal. Han dåsar och  
drömmar.*

Bergslagsgubben: Fan i helvete... (nickar till) fan i helvete... Riddarhyttan.

(91:an kommer ut från Konsum)

/---/



16/7 2008, roman:

/---/

Pinfärska bröd och en biff värdig en Atlas. Det blev en måltid som de sent skulle glömma. Jonas och Mikael kom förbi mitt i själva matorgien och frågade om de kunde få låna litet ketchup. Jonas hade sin dotter den här helgen och hon var beroende. Av ketchup.

/---/

16/7 2008, diktsamling:

Strutsarna i *Pias safari*

1.

Det luktar bok om strutsarna och deras ägg. Så solkiga de nu är,  
kan inget gå upp mot blekheten i de fotografiska avbildningarna.

2.

Det var förstås viktigt att skydda äggen. Även då, på den tiden. Det framgår inte hur.  
Bara kamouflaget. De torra gulbruna färgerna. Som torrt gräs. Man kan undra  
om massajerna åt upp äggen ibland?

3.

Man kunde aldrig få nog. Jo, nog tillfälligtvis. Sida upp och sida ned. En perfekt  
kombination: En övertänd fantasi och den torra savannen som längtade efter vatten  
eller eld.

17/7 2008, drama:

Pelles berg

Roller: Pelle, Leverantören

*Scenen: Pelle sitter på ett berg av mat. Det rinner ur flaskor och burkar som krossats under tyngden. Pelle är liten, men en vuxen man. Leverantören kommer körande med sin lastbil. Han parkerar elegant framför mathögen.*

Pelle: Hallå! Här är jag. Högen har växt sedan du var här. Jag tror att det jäser någonstans.

Leverantören: No problems! Vi har bara lite bananer och annat idag. Det jäser inte.

Pelle: Bra. Lägg av dem på den vanliga platsen.

Leverantören: No problems. Visst här kommer det (han går och lastar av. Det rister lite i matberget...)

/---/

17/7 2008, roman:

/---/

Vem ska steka njuren så att den blir till belåtenhet? Nu är vi farligt nära ett upprepande av en given succé. Kolesterol var väl inte aktuellt på den tiden. Men inälvsmat har väl alltid varit något magiskt och magert?

/---/

17/7 2008, diktsamling:

gör något åt saken.  
finn ut en lösning.  
kolla upp om det finns information.

\*

bara en liten bit till så kommer vi  
att vara trygga.

bara en liten bit till så kommer vi  
att vara en tugga.

\*

blada in de konstiga invektiven.  
fyll tidskriften med allt som finner jordmån.  
tala så att folk förstår. Det är det  
bästa.

18/7 2008, drama:

Montreal

Roller: Hon, Han, En bekant, Trollgrannen

*Scenen: Hon och Han sitter ute vid sin uteplats och dricker kaffe. En bekant dyker upp*

Hon: Nämen hej. Vad kul att du kommer förbi!

En bekant: Ja, jag var ute på en promenad bara och så tänkte jag.

Han: Vill du ha en kopp kaffe? Jag kan hämta.

En bekant: Nej, inte för min skull...

Hon: Jovisst. Hämta en kopp du Mikael.

En bekant: Ja, då så. Visst vore det gott. Jag har ju lång väg hem och en kopp kaffe piggar upp.

Hon: Jag skulle tro det. Hur har ni det nu för tiden?

(Trollgrannen dyker upp från vänster)

Hon: Oj, där kommer hon också.

En bekant (lätt viskande): Vem är det?

Hon: Hon bor granne med oss nu. Du känner henne nog inte.

Trollgrannen: (kommer fram och hälsar på ett gammaldags servilt sätt, nästan med en bugning) God kväll, kära grannar! Med vem har jag den äran?

/---/

18/7 2008, roman:

/---/

Besvärliga androider i sanning. Man kunde nästan önska att man vore kvar i en normal värld av människor som blivit avlade på vanligt sätt. "Har det funnits en sådan värld?" Det var Lucy som frågade och det lät mer än lovligt naivt.

/---/

18/7 2008, diktsamling:

Vem styr och vem ställer?  
Vem spyr och vem dräller?

\*

Nu tror jag det är enough –  
vi umgås med en giraff.

\*

Petroleum

I kvällsdimman, ett budskap om vapenvila.  
Kan vi tro på det? Kan vi det?!

Den mörka kvällen och cikadorna,  
får allt att verka lugnt. Men paniken

stiger inne i stadens centrum. Där skylt-  
fönstren vibrerar av polisbilarnas

sirener. Det är ett skallrande som späd-  
barn växer upp med. En distortion som

förefaller naturlig. I elva månader nu  
har jakten pågått. Vi finner inte nåd.

Så fort vi vänder ryggen till är det  
en ny förskjutning: Makten driver mellan

husväggarna som en fyllgubbe utan  
styrsel: Från den ena sidan till den andra.



19/7 2008, drama:

Kung

Roller: Basen, Trollet, Kain

*Scenen: Basen, Trollet och Kain är tre distingerade herrar som står och röker cigarr. De befinner sig i ett stadslandskap på en boulevard. Stora träd och gaslyktor. Det är kväll.*

/---/

19/7 2008, roman:

/---/

Vit in på bara skinnet, sa hon och skrattade till. Vad ska vi göra med dig, du som inte ens har vett att söka dig ut i solen när det är sommar, varmt och skönt. Konduktören passerade och skrek ut sitt evinnerliga ”nypåstigna” och man såg hur svetten dröp om honom.

/---/

19/7 2008, diktsamling:

Valdemarsudde

Colaburkar som simmar för livet.  
En tidning på väg att drunkna.  
Vass och löv.

\*

En själens brottning. Avmålad och utställd.

\*

Kontraktsbrott. I gryningen går vi ut bakvägen  
och skakar av oss våra misslyckanden.

20/7 2008, drama:

Dagarna och nätterna

Roller: Kristian (18 år), Fru Lundberg (en förbipasserande äldre dam)

*Scenen: Vid cykelstället utanför kyrkan. Sent på kvällen. Höst.*

(Kristian står vid sin cykel, men kan inte förmå sig att låsa upp den och cykla iväg hemåt. Han blir stående. Han ser sig omkring.)

Kristian: Dagarna är långa och nätterna korta. För mig är det så. Det är inte någon skillnad mot förr, när jag var liten. Men jag tror att det kommer en tid då det blir tvärtom. Äldre människor har korta dagar och långa nätter. Nätter av oro och värk kanske. Dagarna... vad heter det nu? "Svinner hän"...

(En äldre dam, Fru Lundberg kommer gående med skyndsamma steg. Klappret av hennes skor ger ett lätt eko mellan husväggarna. Hon bara går utan att se på Kristian. Men han betraktar henne noga.)

Kristian (för sig själv): Fru Lundberg. Så heter den där gamla kvinnan. Lundberg. Lundberg. Lundberg... Jag tror att det kommer att regna i natt. Ett stilla regn hela natten lång. Och kanske fortsätter det hela dagen imorgon också. Utan uppehåll. Regnet ignorerar dag och natt. Men det kommer och går ändå. I sin egen obegripliga rytm. Det finns ingen tanke bakom regndroppen som slår mot min hud, varken på dagen eller natten. Jag fryser. Jag ska arbeta imorgon. Hela dagen.

/---/

20/7 2008, roman:

Strandsatt

kapitel ett

Man vet att man har tråkigt när man börjar titta på fåglar. Måsarna som flyger upp och skriker och sparvarna som kvittrar och sprätter runt i häckarna. Deras liv är monumentalt tråkiga! Bara en riktigt uttråkad person kan finna något att fästa sig vid hos dem och deras göranden och låtanden. /---/

20/7 2008, diktsamling:

1.

Vid ångbåtsbryggan tutar båten  
och måsar skriker efter fisk.  
Det föreligger knappast någon risk  
att tröttna på den sköna låten.

2.

Med stammar som är präktigt höga  
stå träden invid stranden.  
Vid brinken letas efter guld i sanden.  
Men, jag anar att man finner föga.

3.

Så slutar visan denna sena natt  
och jag går sakta hem.  
Rödhaken undrar säkert över vem  
som går där med sin hatt.

21/7 2008, drama:

## Mozartförsöket

Roller: Jonas (författare), Mikael (personalansvarig på statlig myndighet), Stina (Mikaels storasyster)

*Scenen: Mikaels kök i stan. Jonas, Mikael och Stina sitter runt köksbordet och har just ätit middag. Alla har en skvätt vin kvar i sina glas och när ridån går upp sitter de tysta och tankfulla några ögonblick innan Stina reser sig och börjar duka av bordet. Hon rör sig långsamt och prövande, som man gör i ett kök där man inte riktigt vet var alla saker ska vara.*

Jonas: Mikael! Jag tror du har fastnat i all seg rockmusik som du lyssnar på jämt. Väx upp! Försök med Mozart!

Mikael: Jag skulle väl inte tro att det är musiksmaken det är fel på...

Jonas: (vänder sig till Stina vid diskbänken) Stina! Säg att jag har rätt. Mikael har inte förstått att det man omger sig med dagligen påverkar ens humör och psyke. Det förstår väl du åtminstone? Du har ju musiken som yrke.

(Stina tittar bort mot Jonas, lite osäkert. Sedan vänder hon sig mot Mikael) Var ska jag ställa tallrikarna? Du borde skaffa diskmaskin. Faktiskt.

Jonas: (reser sig och hjälper Stina till rätta med disken) Nej, han behöver ingen diskmaskin. Här ska de stå. Och så ska de sköljas av eftersom det kommer att dröja till imorgon innan han kommer sig för med att diska. I natt kommer han att sitta uppe och lyssna på Van Morrison och tänka att jag är en idiot och "Van the man" är ett geni...

Mikael: (lite spetsigt) Geni? Det är väl du som är geniet framför alla andra? Du vet ju så jävla väl vad som ska göras jämt.

Jonas: Det är väl inget tecken på att man är ett geni. Det är väl snarare ett symptom på medelmåttighet. Mozart kunde säkert inte räkna ut hur man diskar en tesked ens.

Mikael: Äh. Mozart är ju så sublim. Jag hatar det sublima.

Stina: Jag kan diska. Det går fort. Ska jag göra det, Mikael?

/---/

21/7 2008, roman:

/---/

När jag senare beskrev den gröna färgen för Carl skrattade han bara åt mig. Han kunde inte se något annat än humor i hela saken. Självt hade jag naturligtvis en annan åsikt och den framförde jag så gott jag kunde. – Du har aldrig sett en färg med sådan lyster, varken grön eller någon annan kulör, försökte jag. – Det roliga är ju inte själva färgen, svarade han, utan situationen och ditt sätt att återge den. Man kan ju inte annat än skratta åt en så befängd skapelse och så du, som hamnar mitt i själva invigningen, eller vad man ska kalla det.

Han skrattade gott igen och för varje sekund kände jag hur ilskan steg inom mig.

/---/



21/7 2008, diktsamling:

Livet är som en mjukglass...

1.

Man köper det för arton kronor.  
Om man har pengar. Annars kanske

man får det av sina föräldrar.

2.

Det är stort, vitt och toppigt.  
Som ett spetsigt fjäll.

Det konsumeras uppifrån.

3.

Det är gott först. Och senare  
är det också gott. Men det

börjar rinna och man ska försöka  
hindra dropparna att falla av.

De är inte lika goda. Man låter  
det kalla goda i mitten vara kvar

och ägnar sig åt de varma, kladdiga  
dropparna. Det är till slut bara en

intellektuell visshet att det goda  
finns kvar. Man är rädd att alltihop

ska stjälpas. Och man slickar  
och slickar...

22/7 2008, drama:

Frånvaron av trollsländor

Roller: Torvald (trumpetare), Maja (student, Torvalds dotter)

*Scenen: I norska fjällen. En liten stuga. Torvald och Maja sitter ute och fikar i kvällningen.*

/---/

22/7 2008, roman:

/---/

Det är väldigt sällan man har anledning att säga "bäst som skedde" nuförtiden. Vilket jävla uttryck egentligen.

/---/

22/7 2008, diktsamling:

Sov gott, så varmt det är.

\*

Stå still, stapla sten här.

\*

Bryt av, berätta mera.

23/7 2008, drama:

Alicia Lovéns födelse

Roller: Gatumusikern Grut Landner 43 år, Solveig Sterner (Alicias moster)

*Scenen: Ett kafé på hörnet. Det är en regnig dag sommaren 1957 och Solveig Sterner, som är hemmafru och barnlös, har av ren tristess gått ut för att ta sig en kopp kaffe och en bakelse. Grut Landner har tagit en paus i sitt gatumusicerande för att komma undan regnet. Han ställer ifrån sig gitarren innanför dörren och slår sig ned vid samma bord som Solveig. Ingen annan finns i lokalen och Solveig ser inte ut att gilla Gruts kontaktförsök.*

Solveig: Det finns många andra bord som är lediga och ni slår er ned just här. Varför? Det skulle jag vilja veta.

Grut: Eftersom damen frågar så öppenhjärtigt så ska jag också vara det: Jag tänkte som så att om jag inte sätter mig här så får jag sitta ensam och det är alltid bättre med sällskap än att vara ensam. Jag hade nog slagit mig ned här vem som än hade råkat sitta här förut.

Solveig: Aha. Jag förstår. Varsågod.

(Det blir tyst en stund och båda smuttar på sina respektive kaffekoppar. Man hör någon slags personal slamra fridsamt inne i köket bakom ett skynke.)

/---/

23/7 2008, roman:

/---/ blivit fast i skiten? Jo, det ska gudarna veta att jag har. Man har väl ögon att se med även om man är lite borta emellanåt. /---/

23/7 2008, diktsamling:

Kojor

1.

Gasolspis

Transistorradio

Granris

Tegelstenar.

2.

Syllar. Två stycken.

Plogpinnar. Tre stycken.

Presenning.

Spritkök.

3.

Hässjevirke.

Ruttna golvplankor.

Frysväska.

Petflaska.

Hö.

24/7 2008, drama:

Weltersachsen sommaren 1627

Roller: hjältekonungen, en adjutant, en fältpräst

*Scenen: Ett litet fältläger. Vagnar, hästar, förrådslådor och en underskön lövskogsvegetation. En liten landsväg löper rakt igenom lägret. Lövskugga och grönska.*

hjaltekonungen: (sitter på marken och dricker vatten ur ett kärl) Ah, vilken frid i detta land. Jag tror aldrig jag upplevt något liknande!

adjutanten: (som sitter vid hans sida beredd att tillmötesgå varje önskan från hjältekonungen) Ers Majestät har helt rätt vad jag kan se.

hjaltekonungen: /---/



24/7 2008, roman:

## Kapitel 1

Vi är ett par sköna snubbar Curt och jag. Vi är i medelåldern nu och fortsätter att vara rebeller, trots att många av våra jämnåriga har stadgat sig och lämnat detta bakom sig. Oj, nu ringer der på dörren. Vem kan det vara? Dörren öppnas och jag ser att vår kompis Roffe stiger in. Vad säger han? Jo, hej och hörni ni jag har en intressant nyhet att berätta. Och vad är det då för en nyhet? Jo, han har hört att man ska riva ett hus några kvarter bort (jag hinner inte berätta exakt var det är, men jag förstår ju precis, det här har man ju bara väntat på att det ska hända).

## Kapitel 2

Ja, nu sitter vi på en parkbänk och betraktar skådespelet: Här river man för att få profit och kunna spekulera i tomter. Roffe menar att man borde sätta krokben för deras planer och han håller en lång utläggning om hur kapitalet ackumuleras och så vidare. Men just då händer något helt annat: Vi får syn på en liten daggmask som kommer krypande på asfalten vid våra fötter. Det får Curt att minnas hur trevligt det var att meta när han var liten. Sagt och gjort: Vi bestämmer oss för att meta.

## Kapitel 3

Sjön ligger blank och det är som ett under att det är så likt barndomens båtutflykter säger Curt. För en stund sedan plockade vi mask i en kompost som finns inne på en av gårdarna i området där jag och Curt har varsin lägenhet. Ni kanske tror att vi är några slags slashasar som inte har någonstans att bo? Fel! Vi har jobb också. Men ändå på något sätt är vi annorlunda. Vi ägnar all vår fritid åt att göra vad vi vill och vad som faller oss in. Därför har det varit svårt att "stadga sig" som man säger. Det kräver lite mer framförhållning, uthållighet och planering. Vi, vi planerar aldrig.

Vi tog en buss ut på landet när vi hade fått ihop lite mask. Metspön råkade vi ha hemma eftersom det inte är första gången vi får ett sådant här infall. Nu sitter vi och gonar oss i solens sken och metar. Men det nappar inte direkt. Man kan säga att det är ganska dött. Men fint på ett spontant sätt.

/---/

24/7 2008, diktsamling:

Nu tror jag att det tornar upp sig och blir mörkt

1.

Det är svårt att riktigt se vad  
det är för färger på kvällen.

Kan man till exempel säkert  
avgöra vad molnen har för färg?

När slutar de att vara vita och  
övergår till att vara gråa?

2.

Cirklar.

(Ord som har med det runda att göra har  
jag svårt för. Missförstå mig rätt: Det finns

ju också så kallade ”runda ord”. Men förresten,  
dem har jag också väldigt svårt för.)

3.

Mozart nu igen. Här kommer han  
i all sin prakt. Jeesus vad han vräker på.

25/7 2008, drama:

Vi leker att vi var kungligheter

Roller: Gustav (13 år), Mia (7år), Anton (5 år)

*Scenen: Barnen sitter och läser serietidningar på en altan. svensk sommarhetta. De har saftglas framför sig.*

Gustav: Fattar ni att det här är härligt?

Mia: Vi leker att vi var kungligheter.

Gustav: Mmm. Kanske är det en bra idé.

Anton: Jag är KUNG!!!

Mia: Skrik inte Anton. Du får vara kung och det får Gustav också. Jag ska vara drottning.

Gustav: Jag vill vara riddare.

Anton: Jag är RIDDARE! Och KUNG!

Gustav: Nej Anton. Du måste välja: Antingen är du kung eller riddare. Vad väljer du?

Anton: Kung!

Mia: Bra Anton...

Anton: Och RIDDARE!

Gustav: Äh, vi skiter i det. Han får vara två saker.

/---/

25/7 2008, roman:

/---/

Ja, kan du förstå? Han krossade ett fönster med en grillkorv! Det är ju helt obegripligt. Det var en helt vanlig grillad med bröd och bostongurka förresten. Kan det vara så att det var spänningar i glaset och vad som helst hade fått det att spricka?

/---/

25/7 2008, diktsamling:

Klara spökar

Det är en mörk höstkväll  
han har visst varit och hjälpt grävlingarna  
det är inte snällt men ibland känner man  
att man måste göra något rackartyg.

Det här blir jättefint. Det gör inget, jag  
kan den här vägen med förbundna ögon.

Inga problem: Nu kommer han. Han  
rörde inte en min. Vilken en va!

Man måste ha nerver av stål. Stark och  
orädd.

Han blundar ju.

26/7 2008, drama:

Ett drömspel

Roller: En kvinna som har en man, hennes man, ett barn som är kvinnans, en man i publiken, en kvinna i publiken, ett barn i publiken

*Scenen: Det finns bara de här personerna i publiken. Föreställningen är misslyckad i det avseendet. Men man kan ju säga att alla sex personerna är medverkande i mitt drama.*

/---/

26/7 2008, roman:

Best western

oktober

Vi hade sällan sett så mycket boskap. Det var en nästan omöjlig uppgift att uppskatta antalet, men jag tror inte att det hade någon större betydelse för ägarna. Det var lågkonjunktur och boskapen var mest till besvär på den tiden.

/---/

26/7 2008, diktsamling:

Alla blamagerna går till de sälla jaktmarkerna

1.

Nu kunde det börja: En katalog av

bekännelser.

2.

Vi har sällan sett ett sådant år av köld och brist  
på regn: Och när värmen kom brände den sönder

det lilla som var kvar.

3.

Om man går bakåt och tänker sig vad som är det  
värsta som hänt: Vissa saker är nog bara drömmar.



27/7 2008, drama:

I skogen

Roller: Jag

*Scenen: Ett kontrollrum i radiohuset*

Jag: Så måste jag börja lite försiktigt. Det här är inte vad som helst. Det är meningen att jag ska tala om granskogen som jag känner den. Tänk dig att du är ute en sommarmorgon och ser hur morgonsolen lyser på mossan under granarna. Det är ganska tyst, men man kan höra hur det prasslar och hur småfåglarna kvittrar osynliga bland grenarna. Du tänker att det vore en plats att vila på. Men så fort du försöker komma till ro märker du att det finns stenar under mossan. Ett steg till. Ett steg till. Rötter. Stubbar som är halvt multnade och du måste försöka bestämma dig för om du ska kliva på dem eller försöka gå runt. Du ser blåbärsriset längre bort och undrar om det finns några bär. Ett steg hit och ett steg dit. Och skogen är så alldeles bestämt likgiltig för dina rörelser. Backa ut ur bilden och känslan av lugn återkommer, men den är förändrad. Nu vet du hur det känns att gå där. Detta måste upprepas ofta, annars är risken att du får börja om från början varje gång.

27/7 2008, roman:

/---/

Det står tydligt och klart i reglerna att du inte ska bry dig om kartans representation av verkligheten. Använd den inte för att navigera i ditt verkliga liv! För guds skull gör inte det.

/---/

27/7 2008, diktsamling:

Försök att skriva på ett språk  
som suddar ut mer än det

betecknar. Svårt.

\*

Tala utan att mena något. Tala  
så att orden sprider sig som

hagel. En riktad skur som upplöser

sig. Varje hagel (ord) allt mer betydelse-

löst.

\*

Bravo. Nu kan vi sitta i syrénersån och  
dricka vår vinbärssaft och tala viskande

om det som har hänt den sista tiden och  
som kommer att försvinna om det inte

får sin förlängning i våra ljud.

28/7 2008, drama:

Ett grått väderstreck

Roller: Mr. Andrews, Mrs. Andrews

*Scenen: Vid vägkanten. Paret Andrews har klivit ur sin bil och står och betraktar de vida fälten på båda sidor om vägen. Frågan är om de inte står och håller varandra i händerna!*

/---/

28/7 2008, roman:

/---/

”Inbilla dig ingenting! Det är en varning från djupet av mitt hjärta. Jag gjorde det en gång och det gick åt helvete.” Modern betraktade sin son och fortsatte: ”Du måste förstå att det inte lönar sig och att det kan vara farligt för hjärnan också.”

/---/

28/7 2008, diktsamling:

En mot en är ett envig eller en tvekamp. Men  
vad är två mot två?

\*

Vi far ut mot varandra. I båt.

\*

Kan kungen roa sig kungligt?

29/7 2008, drama:

Hur snabbt det onda inträffar och hur lätt det är att inte göra det rätta

Roller: En gammal man, hans son.

*Scenen: Sonen sitter vid sitt skrivbord och lutar tungt sitt huvud i handen. Fadern, den gamle mannen, kommer in och sätter sig tyst på en stol i hörnet. Han tar fram sin slidkniv och börjar försiktigt tälja på ett trästycke.*

Sonen: Jag har talat med Dahlström.

Fadern: (tittar upp) Vad ville han då?

Sonen: Han måste snart ha in korn i stora mängder för det kommer köpare i nästa vecka.

Fadern: (undrande) Köpare?

Sonen: Ja, de kommer från den stora kvarnen i Arboga, tror jag. Jo, så sa han. Och han undrar om du kan komma och köra. Helst redan i morgon. Jag ville säga det till dig igår men då var du ju ute hela dagen. Och så vidare... Han ville att du skulle komma in och tala om det i morgon bitti.

Fadern: (blir orolig) Vad sa du mer? Vad är det för affär du har ihop med den där Dahlström egentligen? (han reser sig och brusar upp) Jag kan precis tänka mig hur ni står där och pokulerar. Ni två stormän! (han sätter sig igen) Jag ska tänka på saken när jag får tid. I morgon har jag hur som helst inte tid. Så är det.

Sonen: Jag ville bara säga som det var – att han frågade mig idag. Ta det lugnt.

/---/

29/7 2008, roman:

/---/ i de baltiska staternas poetkretsar. Det fanns ganska livliga kontakter dem emellan och helt omöjligt var det ju inte att resa iväg och träffas. Helt privat alltså. Det kunde gå ganska livligt till ska jag säga. /---/



29/7 2008, diktsamling:

Ett nytt mått sökes

Det skulle vara skönt att hitta ett nytt mått.

Ett nytt

mått. Ett alldeles nytt

mått.

\*

Ett nytt snitt. En ny stil. En naturlig men ändå  
starkt utpräglad..

\*

Men det är nu en gång så  
att jag måste gå på tå.

Fylla raden med nåt strunt,  
bara dansa språket runt.

En liten stund varena da'  
oavsett om det blir bra.

29/7 2008, kommentar:

Jag vet inte riktigt om jag kommer att stå ut med det här ett helt år! Fan, nu flyger nattfjärilarna rakt på mig! Men igår kom jag på en stark ordkonstellation:

fjärilstunna brottytor

Det kanske kan bli något så småningom. Varför kommer jag ihåg en sådan sak, när jag samtidigt glömmer nästan allting annat? Jag låg i min säng och försökte somna. Just då, i mörkret, började jag tänka på ordet ”fjärilstunna” – att det skulle kunna vara ett substantiv. En hel tunna full av fjärilar. Jag såg det för min inre syn. Och sedan brottytor. Ja, jag minns det idag och nu har jag skrivit ned det.

30/7 2008, drama:

/---/

Jag: Vi är faktiskt instängda i våra förenklingar. Nu är jag så gammal att jag vet att jag aldrig kommer ut. Den som kommer bortom förenklingarna blir en gud.

/---/

30/7 2008, roman:

Det stod i tidningen att man kunde få jobb på slakteri så han gick dit. Och mycket riktigt blev han anställd.

Några år senare gifte han sig och de fick två barn. När barnen blev vuxna glömde de aldrig hur vänlig han brukade vara trots att han styckade djur varje dag i ett helt arbetsliv.

Modern var också en mild människa.

30/7 2008, diktsamling:

I.

nu blir det små bokstäver  
i fortsättningen. Ett myrtdåg  
över sidorna.

II.

i grönskan ännu en gång.  
Vi rullar omkring och jorden  
snurrar också.

III.

ilskan kryper fram på knä.  
Den ber för sitt liv.

IV.

skatungarna som svartvita,  
smutsiga bollar. De sitter  
bara och stirrar slött  
framför sig. En blank  
söndag i deras blick.

31/7 2008, drama:

/---/

H: Vad får du de här plantorna ifrån?

V: Jag köper dem faktiskt. Man kan ju driva upp själv också. Men det är så jobbigt.

H: Och sedan då? (han tittar nyfiket, men på något sätt oförstående ned i den svarta jorden i grönsakslandet)

V: Vad menar du? Man gräver ned dem här och sedan gäller det att vattna ordentligt. De torkar lätt ut.

/---/

31/7 2008, roman:

/---/ en belägring. Det är också ett sådant där ord som är svårt att minnas vad det ska vara på engelska. Men jag har börjat strunta i det. Strängt taget behöver jag ju så sällan verkligen säga orden på engelska. Man kan nöja sig med dem som de är. Nu har det blivit mörkt igen och det är inte så mycket mer vi kan göra idag. Vi får gå in och sätta oss och tänka över hur det här ska ordnas.

/---/

31/7 2008, diktsamling:

Nu är det högsommar säger de till mig.  
Jag ser det inte själv, men de säger att det är så.

\*

Det är så torrt att träden börjar dö. Men jag skrumprar  
inte precis – snarare tvärtom tyvärr.

\*

Nu brusar det i de torra löven: En nattlig vind.  
Det ska komma fler somrar. Rotblötor.